

Deia Flaubert, "les sàtires personals passen com les persones. Per durar, cal dedicar-se al durable"

Dll, 19/09/2011 per Ramon Colom Esmatges

[Cal que hi hagi soroll...](#)

En la correspondència de Flaubert ens podem trobar aquestes paraules. Estan datades el 2 de juliol de 1853 i les he recuperat a l'hora de comentar una actitud molt en voga avui, en especial en alguns polítics. Tots fan referència a l'herència rebuda. Quan un professional es contractat per dirigir una empresa, un arquitecte per endegar un projecte, un metge per atendre un pacient, un advocat per conduir les regnes d'un procés, cap d'ells fa escarafalls per la situació rebuda. Quan ens enamorem, no mirem el passat de la persona estimada i ens hi dediquem tant temps com hi podem perquè es objecte de la nostre estima. Els polítics que fan la seva tasca -diuen- per amor al país o la ciutat, com els enamorats, en canvi, només fan que queixar-se per com han trobat la criatura del seu amor. Sempre els hi sembla que han estat objecte de mal tracte per la parella anterior.

La senyora Cospedal, que Deu guardi quatre anys a la Comunitat de Castella-La Manxa abans de que el seu mentor, el Sr. Rajoy la faci ministre, responsabilitza de tot el que passa en el seu entorn, als anteriors. Jo diria que està tant rebotada que fa pagar a diferents sectors de la societat castellana el seu tarannà enfadós. "Ah, vàreu donar crèdit al govern anterior --diu als farmacèutics- doncs ara us foteu doncs no cobrareu. Us passa perquè sou uns estomacs agraïts dels socialistes".

No diré res del conseller de Sanitat, el Sr. Boi Ruiz, disposat a demostrar que ell si que en sap de sanitat i no els arplegats sota el paraigües del tripartit. Encara que es digui Marina Geli. Abans, aquest govern tripartit del President Maragall, havia fet el mateix amb l'herència del govern Pujol-Más i que va acabar en aquella sessió parlamentària del 3 per cent. Per descomptat, a mi m'agrada molt més l'actitud d'un conseller com Ferran Mascarell, bestia negra del actual PSC, que ha assumit la cartera amb el que hi ha i no hi ha. O de la consellera de Justícia. Del numeret del PIRMI mes val no parlar-ne.

Avui, El Periódico de Catalunya ofereix una entrevista amb l'Alcalde de Barcelona, el Sr. Xavier Trias, on diu tot un conjunt de coses que aquestes alçades em semblen tòpics. Torna a insistir en que els projectes de les Glòries i de l'Estació de La Sagrera s'han d'adaptar perquè han de servir per la seva idea matriu: "fer ciutat". A mi em sembla molt bé, però jo no se que vol dir exactament "fer ciutat". Es que els anteriors feien "poble"?. Diu que ha de pactar amb els socialistes els pressupostos però els hi dedica tots els retrets possibles en una pàgina de diari. En altres paraules, no "fa amics". Dies enrere, un dels seus tinent d'alcalde va qualificar la banda rugosa de goma, col·locada en les parades de bus, com una equivocació monumental. A mi em sembla una solució matussera, ara tant com un error greu...!. Però si s'haguessin gastat els diners en un altre solució mes cara, els anteriors regidors foren qualificats de malgastadors. I així constantment.

Els barcelonins estan contents amb Barcelona. Jo me'n sento molt orgullós i quan camino pels seus carrers me'n adono del treball fet per els anteriors equips

municipals i no me'n amago de pensar que algunes decisions les van prendre els alcaldes del franquisme. En privat, els socialistes admeten que un gran alcalde de la ciutat fou Joaquim Viola i Sauret que va endreçar molt bé totes els galimaties jurídics que hi havia a la Casa Gran i que van permetre un funcionament del Ajuntament com el que coneixem avui.

Els ciutadans sempre volen el mes bo i el millor tant a la vida pública com a la privada. Ara l'alcalde diu que ell no vol fer catedrals a l'hora de fer l'estació de La Sagrera o de la Plaça de les Glòries. Doncs per fer "meravelles" tant funcionals com l'Estació de Sants, millor que no ho facin, que després son per tota la vida. Tampoc diu que no farà cap retallada social i, lamentablement, l'hi tocarà fer-les. Ja les està fent, encara que d'amagat. ¿Tant difícil es reconèixer que els temps han canviat i que, per exemple, fins fa un temps ens podíem permetre un zoo marí i avui no?. I si ens hi posem a parlar perquè no reconeixem que aquest zoo marí fou una obsessió del Sr. Jordi Portabella encara que la mateixa direcció del nostre zoològic, la descartava?. Però avui es necessiten els vots del Sr. Portabella i no fos cas que se'ns enfadi. Alguns dels nostres gestors públics obliden que quan surtin del govern on son, sigui el que sigui, se'ls jutjarà pel que han fet i deixat, no per la quantitat de judicis que facin sobre els seus predecessors. Ah! I que els seus successors els hi aplicaran la mateixa recepta

Podrien aprendre dels polítics nord-americans, del alcalde de Nova York per exemple. Els nostres governants son al poder i manca un dia menys per la seva sortida. El vot democràtic els ha situat en aquest lloc de responsabilitat no per malparlar sinó per proposar, per escoltar, per fer. Com deia Apollinaire, "Passen els dies i passen les setmanes. Ni el temps passat ni els amors retornen. El Sena flueix sota el pont Mirabeau".